

PROČE TO (VZTAH) NEFUNGUJE? - I.

Čtvrtek, 30. července 2009

Zachtalo se vám diskutovat? OK, dušičky moje. Stejně jsem u dělení dobu nad tím podobným uvažoval. Už jsem to tu konstatovala mnohokrát: na obyčejnou konvici na kafe dostanete poměrně obsáhlý návod. Ale na jednání s partnerem, na manželství - na to ani náhodou. Kde se to lidi mají naučit? Kde si natrénovat, jak se chovat, jsem-li nucen/a sdílet jeden byt, jedno ložné, jednu kuchyň, koupelnu, televizi... atd. s tím druhým.

A nejen na pár dnů, ale "dokud nás smrt nerozdělí"? On vztahem rozděluje posléze rozchod a rozvod ale myslím si, že k němu takovému by nemuselo dojít, tedy k tomu nechutnostem, různému trápení, vyčítání, podrazům, pádům, schválnostem, kdyby oba protagonisté jen malinko uvažovali předem. Jedeme-li na dovolenou, jistě jen málokoho napadne si vzít v létě do Španělska kompletní lyžařskou výstroj a výzbroj, popadnout v zimě do Alpských osmery plavky, termální klobouky, a dvě osušky... Ale do vázaného vztahu resp. manželství mnohdy lidé vltínou hlava nehlava, předem s předem seveřím, že "ono to nějak dopadne, když se budem milovat..." Za tu dobu, co se hrabu v trápeních všeho druhu, vím jedno: nejvíc záleží na tom, poznat po čase sám sebe a stejnou měrou i toho druhého, s kým chci žít, předem uvažuju. A na toleranci, na schopnosti se přizpůsobit. A stejně tak je navíc, na umění sebeovládání. I ve věku dávno dávno pobatoletím jsou některé lidé bez sebevědomí a sebekontroly, jsou to takoví ti malí hajzlíci "já, já, já!!!". Jak mají pak zvládnout jednání s tím druhým, když nezvládnou sebe? Názorný příklad: manžel stoupe po schodech, má rukou v kapse po klíčkách... Vchází do bytu, kde se na něj u dveřích vrhá nadšená choť: "Ježíš, ty si ráno nevzal to smetí, vem to teď a prosím tě, stav se hned i v zelenině, tuhle sem ti to napsala, a Vojta dostal poznámku, musíš to s ním probrat... atd. atd." OK. Sotva se manžel vrátí, obklopí ho peroucích se dcerami, plus manželčiny lamentace a výpátky do kapsy, otočí se a sejde dolů a odjede. Kam? Někde - kamkoliv - ale jinam. Věším, že minimálně z padesáti procent má chudák ženská důvod k výtkám, ale - tím se přeci nikdy nic nedokázalo... Stejně tak velice pochybuju, že je možné odvést manžela od mladé milenky tím, že půjdu k holičce a koupím si rajcovní prádélko. Když u jedné obě "to nové", staré v novém obalu už nezabere. Ale tohle je hledání řešení "po"; řešení stejné, jako zajímat se o antikoncepci až když už je dítě na světě :-)). Schválně - Jak dalece znáte partnera? Jeho myšlenky, předání, touhy... Jeho chutě, nálady i nenálady, jeho zvyky. Víte předem, čím mu udělá radost? Víte nejmíň věci, kvůli kterým by se rozzářil, co by ho potěšilo? (Nemyslím na nějaké horentní dary, běžné věci, drobnosti pro potěchu). Bohužel, většina lidí ovládá perfektně to, jak druhého narávat, dobíjet, rozčít. Ale nad tím, jak mu udělat dobře, se musí velmi velice rozmyslet. To je jak ty vánoční dárky - málokteré jsou promyšlené, ze srdce... A důslednost... To je taky veliký problém, téma každého. Předem banální předem: rozčlená manželka svého nešťastného druhá hystericky vyhazuje z bytu, aby v zápatí v zalykavém pláči ho prosila, aby ji neopouštěl... Vau, je to vbec jednání dospělého člověka? Jak si má být jeden druhého pak věřit? Dobře, nadhodila jsem tu pár témat... další předem :-)) d@niela